

Priča sa jednog od bezbroj putovanja pisaca kroz Srbiju

Juli mesec 2015 godine.

Napolju toplo da toplije nemože biti, ja na autobuskoj stanici čekam da se moja dama pojavi, ali po običaju ona kasni već pola sata.

Ljubavi gde si dosad? - Dušo dugo sam čekala moj autobus, a bilo je svađe i sa decom. - Šta kaže muž? - Idi ženo i uživaj. - Neki mnogo dobar čovek. - On zna da ga ne volim i više me ništa ne pita. Jesi li kupio karte? - Pre dva sata. - Lako je tebi ti si penzioner a ja sam morala i da radim. Penzionere u ovoj zemlji niko ne voli. - Volim te ja - to i vrapci znaju. Nije pošteno što su vam smanjili penzije. - Kažu da nismo zaradili. - Četrdeset godina si radio. - I šest dana za bedni četrdeset hiljada U našoj zemlji šteti sirotinja po principu ko ima daj još, a ko nema uzimaj što više. - I oni će jednog dana biti penzioneri. - Možda i neće jer ljudi koji dobro i bogato žive umiru pre vremena... Dušo nemoj da kukaš jer je tvoja penzija veća od moje plate. - Ti si mlada i lepa žena, i ti pare uvek možeš da zaradiš. - Jebi se ti ja neće da me svaka budala jaše. Što si se danas doterala. - Želim da ti budem lepa. - Možda ćeš na svadbi upečati nekog bogatog čoveka. - I sa tobom ne znam šta ću. Već sam ti dosadio. - Imaš sto godina a jebeš ko momak. - Trudim se ljubavi. Na kom peronu je autobus za Arandjelovac? - Na dvanaestom. Lepoto moja izvolite autobus je vaš. - Hvala dušo baš si ljubazan. - Takav sam od rođenja. - Još da si koju godinu mlađi ja bi bila srećna žena. Ovaj autobus ima klimu, čist je, a i sedišta su udobna. Ljubavi dobro je što sam te poslušao i na put krenuli dan ranije. - Ženu uvek treba da slušaš. - Nacićemo prenoćište i sutra na svadbu idemo odmorni. Dušo meni je rečeno da budemo kod naših prijatelja u jedanaest sati i sa ostalim gostima idemo prvo u crkvu, a posle u restoran gde će se obaviti građansko venčanje. To znam i ja. - Ima li nešto da ti neznaš? - Ne znam kad ćš i sa kim da me prevariš. - Ništa se loše neće desiti ni tebi ni meni. - Tebi će biti lepo a ja ću dobiti rogove... Dušo naše venčanje će biti skromno, sa malo ljudi. - To treba da zaslužiš. - Trinaest godina se penješ na mene. - Još neku godinu i kad gaće okačiš na neku granu na red dolazi venčanje. Ja sam se ovi dana krstio pa možemo i u crkvi da se venčamo. - Meni si govorio da si nekršten. - Pre mesec dana sam se krstio i zato sam dao pet hiljada. Koliko košta venčanje u crkvi? - Samo deset hiljada. - Baš je skupo. Ja bih volela da se venčam u crkvi. - I ja ali ti da platiš. - Za takvog lepotana vredi platiti i više. Ljubavi mi stigli u Arandjelovac. - Što je lepa autobuska stanica. - Imaju oni i hotel IZVOR ali nemaju radna mesta.

Dušo kuda? - Idemo u prvu kafanu i tu ćemo sve čuti. - Da ja ostanem na stanici, a ti kreni u lov na neku lepu sobu, sa lepim krevetom i mnogo svežeg vazduha. - Biće kako dama kaže.

Ljubavi. - Ti si se već vratio. - Ja sam brz ko zec, i saznao sam gde je dobar restoran i tu ćemo dobiti brojeve telefona svih gazda koji izdaju sobe. - Jesu skupi? - Sve ćemo čuti ali prvo dase osvežimo i pojedemo nešto. Sto metara napred ima jedna kafana gde može dobro i jeftino da se jede i nije - Ja sam gladna i žedna. - Tu ćemo dobiti i brojeve telefona ljudi koji izdaju sobe. Evo tog restorana a, moja dama neka bira gde će da sedne. - Što je ovde lepo. - Ovo je banja nekada poznata širom velike Jugoslavije. Gospodjice dobar dan. - I vama gospodine. - Meni treba pomoć, ali bi prvo ja i moja dama da se osvežimo i ručamo. - Izvol'te jelovnik, a ja odo po pivo. - Meni iz gajbe, a dama voli hladno iz frižidera. Ljubavi šta da naručimo? - Po kilo pečenja, ren i dve ljute papričice. Želite li još nešto? - Dal i znate kako mogu da nađem sobu za spavanje jer bi u vašem gradu ostali nekoliko dana. - Doneću vam papir na kome su brojevi telefona i ime gazde pa zovite možda ćete nešto naći, jer je sezona u punom jeku i sve su sobe zauzete.

Ljubavi ko će da zove? - Moj muškarac. Šta kaže? - Pet hiljada i petsto dinara. - Jel su oni ljudi, jel znaju u kojoj zemlji žive? - Toje ransion za muža i ženu. - Što nije tražio deset hiljada? - Šta se ljutiš možda su mu kreveti od zlata. Dušo zovi dalje. - Ovaj traži četiri hiljade i dvesta dinara. - Zovi dalje. - Ovaj traži tri hiljade i trista dinara. - I to je skupo. - To mogu da platim. Dušo daj meni telefon moždaću imati više sreće. - Reci Da si lepa. - Danas to ne pali. - U moje vreme žene su imale visoku vrednost. - Danas pare imaju presudnu ulogu. - Tako ne misle svi, tako nemislim ni ja. Ako ništa ne

nađemo možemo spavati u parku. - Ja gospodin sa tri fakulteta i damom koju bi pozeleo i momak. To ne mogu sebi da dozvolim. Bolje da si neki gazda sa punim novčanikom. - Pare donose nesreću. - Ja volim pare. - A ja lepe i mlade žene. Dušo to košta. - Daću ti penziju. - Malo je to za ovako lepu ženu. - Ja nudim ono što imam. Žena koja voli pare ne treba da se udaje jer taj brak donosi nesreću i uvek kratko traje. - Dušo ti si momak iz srednjeg veka. - Iz mene govori iskustvo. Ljubavi okreni ovaj broj. - Alo. - Šta kaže? - Osamsto dinara je krevet. - Za nas dvoje to je hiljadu i šesto dinara – Tan am cena odgovara. - Moja dama ima sreće. - Jadna ja i moja sreća kad sam se zaljubila u matorog penzionera. Posle svadbe mogli bi da ostanemo sedam dana. - Može ljubavi. - Da se odmorim od posla, muža koji ne radi i dece koja samo traže pare. - Ljubavi pitaj u kojoj je ulici ta vila. - Sve je rekao. - Da ja pozovem taksi pa da krenemo u naše ljubavno gnezdo. Rekao mi je da će nas čekati ispred zgrade i da ćemo ga poznati po majici koja je crvene boje. - Gospodine stanite ovde. - Dušo jel smo stigli? - Na zgradi vidim broj šesnaest i momka u crvenoj majici. - Lepa zgrada, mora i sobe da su lepe. - Dobar dan mladi gospodine, jer sam ja razgovarala sa vašom ženom? - Samnom ste razgovarali. - Hoćete da pogledate sobu ili da vam dam ključ, jer moram hitno u bolnicu, deda mi je bolestan. Dajte vi nama ključ, a vi idite svojim putem. - Ako nije problem, molim pare unapred. - Može gospodine i hvala na ceni. – Ovde ljudi dižu cene ko da im u goste dolaze amerikanci. Ako vam ja trebam, u sobi na televizoru je moj broj telefona, pa me zovite. - Hvala nismo mali i znaćemo sve probleme sami da rešimo. - Onda se vidimo za sedam dana.

Dušo lepa soba, tu je kupatilo, tv. - Krevet je dobar. – Ti bi. – Živ sam čovek. Smeštaj ko da smo stranci, cena normalna, a mi zadovoljni i zaljubljeni odlazimo pravo u krevet, a da stvari nismo složili. Život je jedan, sve je danas, sutra nema i zato treba živeti da bi kad ostarimo imali čega da se sećamo.

I novi dan smo dočekali zagrljeni ali je to moralo da se skрати jer su nas čekale nove obaveze, među kojima je bio i susret sa našim prijateljima koji danas udaju ćerku. Ljubavi moramo da se dižemo, osam sati je prošlo. – Ja bih još malo. - I ja ali nas obaveze zovu. Kako ti izgledam, kako mi stoji odelo? – Dušo prvi te put vidim u odelu. - Šta kažeš za košulju i kravatu? – Ja sam se ponovo zaljubila u tebe. - Ljubavi izgledaš ko glumica. – Samo kosu da sredim. - Prvo i demo na doručak u onu kafanu i odatle kod frizera. - Dok ja budem kod frizera ti kupi cveće.

U ovom restoranu hrana je dobra i nije skupa. Dušo dolazićemo mi i sledećih dana. Ljubavi dva sata te čekam. – Frizer je spor i ne zna svoj posao. - Meni izgledaš ko mlada pred venčanje. - Ja nisam zadovoljna njegovim radom. Koliko te košta ta lepa frizura? - Samo hiljadu i sto dinara. – Da te poljubim pa idemo u prvu cvećaru da kupimo lep buket cveća.

Dušo ti treba stalno da nosiš odelo. -Ti hoćeš da me muvaju tuđe žene. - Kad bi znala da imaš drugu oči bi ti izvadila. - Neboj se, ja samo tebe volim i zato ćeš mi jednog dana nabiti rogove. - Nikad, nikad.

Drugi put ću obući odelo na našem večanju. – Moraš, a posle idi u pocepanim pantalonama. - Biće kako ti kažeš. - Ljubavi ja starim i često se pitam šta će s'nama biti sutra. – Ne brini dušo uvek ima ko hoće i može. - Jadan ja, kako ću to da preživim. - Kad mogu drugi ljudi, moraćeš i ti. - Ja znam da me ne želiš, da sam prolazan u tvom životu, i da ćeš me ostaviti kad se pojavi prva prilika. – Jesi li siguran? – Jesam, jer sam pre tebe imao mlade i lepe žene i sve su me ostavile. - Nemoj mnogo da se nadaš jer ja ne idem od tebe. - Da nisi bolesna? - Zdrava ko dren i znam šta pričam.

- Ljubavi, bilo nam je lepo. - Svadba velika i bogata, mladenci lepi i srećni, gosti veseli, i sve je proteklo u najboljem redu. Za sećanje i dugo pamćene ostale su slike koje su obeležile svu lepotu venčanja i sreće dvoje mladih koji su odlučili da žive zajedno i da se vole što više i što duže. I nama je bilo lepo, jer smo uživali gledajući naše prijatelje kako se vesele jer su dočekali dan kad su dobili zeta. Ljubavi posle toliko godina naše ljubavi ovo nam je bilo prvo zajedničko. - Ljubavi našu svadbu si zaboravio. – Tus i ti da me na nju stalno podsećaš. Dušo ja odo u kupatilo. - Požuri ljubavi. - Barabo hoćeš da me voliš, a od matičara bežiš ko đavo od krsta.

I ovu poslednju noć u Arandjelovcu proveli smo zagrljeni nemisleći šta nas sutra čeka. Novi dan, sučan, mi veseli spremamo se za novi put. Ljubavi ja ću pozvati taksi da ne

vučemo putne torbe. – Jesil i proverio kad imamo autobus? - U osamnest sati i u Niš stižemo u ponoć...

Dušo sad je pola sedam, a autobusa nema. - Dolazi iz Šapca i ima pravo i da zakasni. - Naša posla.

Dušo bila je velika i lepa svadba. - To je mnogo koštalo. – Mi kad se budemo venčali pozvaćemo samo matioara i dva svedoka. - Na naše venčanje neće doći niko. - Publika nam i ne treba ier se mi volimo i hoćemo da živimo zajedno. Meni bi bilo lepo venčanje u crkvi. - I meni ljubavi. - Sad kad si kršten i mi ćemo u crkvu na venčanje. – Može ljubavi.

Ljubavi dolazi autobus. – Da li je naš? – Jeste, ali on ide samo do Niša. - Ja mislim da u ponoć imamo autobus za Vranje. - Osećam da će to biti dugo putovanje. Lepoto moja biraj sedište. - Sešćemo bliže vratima. - Napuni se autobus. - Ljudi putuju. – Leto je, a godišnji odmori su u toku. U Niš mi nećemo stići ni do ponoći. - Kako moja dama zna. - Ovaj autobus staje kod svake bandere. Mogli bi u Nišu da noćimo i po danu krenemo prvim autobusom za Vranje. - Možemo ljubavi. Drug kondukter, ja bi da pitam. – Recite. - Kad stižemo u Niš? - Oko ponoći. - A da li znate kad imamo autobus za Vranje? - U jedan sat. Ima li u Nišu neko prenoćište? - Ima kod autobuske stanice, ali ne znam da li još radi. Dušo imamo sreće. - Hvala drug. - Ako odlučite da krenete za Vranje, vidimo se u autobusu. Ja sam Vranjanac. - I moja dama je Vranjanka. - Čim sam je video znao sam. Koliko dugo radite kao kondukter? – Ja sam i šofer. - Vi onda dobro zarađujete. - Samo trista evra. - Dovoljno da ne umrete gladni. Za mene je dovoljno, ali tu je žena koja ne radi i dva sina koja idu u školu. Ljubavi najzad smo stigli u Niš. - Ako nađemo prenoćište ostajemo, pa sutra idemo dalje. - Kako dama kaže. Lepa stanica ali je malo putnika. - U ovo doba na ulici su policajci i prostitutke.

Dobro veče gospođo. - Recite šta vas muči ovako kasno? - Nama treba prenoćište. - U ovo doba noć teško ćete naći. - Nama je rečeno da pored stanice ima motel. – To je ova zgrada u mraku koja ne radi dva meseca. Da li vi znate gde ovde može da se nađe soba? - Preko puta je neki hotel, ali i on ne radi. - Zar Niš nema hotel koji stalno radi? - Ima ali je on mnogo skup i tu dolaze velika gospoda. Kako da stignemo do njega? - Idite pravo ovom ulicom i kad stignete na most, sa leve strane je tvrđava, a vi idite napred i za deset minuta ste u centru grada. Ljubavi koliko je sati? - Ponoć je davno prošla. - Ala je ovde živo, ima ljudi ko mrava pred kišu. Hoćeš prvo da svratimo u tvrđavu, tu ima šta da se vidi. – Ja sam gladna. - Prvo da se smestimo i oslobodimo putne torbe, i posle idemo u neki bolji restoran. Ljubavi lep grad. - Poznajem ja Niš. - Mora da si ga posetila sa nekim dasom. - Nisam, čekala sam da se ti pojaviš. - Ovakog lepotana i treba čekati. Mi sada treba da skrenemo levo i da krenemo napred. - Bolje pitaj nekog. Mladi gospodine gde je ovde hotel? - Zar ga ne vidite? – Čorav pensioner. – Pređite ulicu i tu je hotel. Moj penzioner ne vidi, a jebe ko lud. - Trudim se gospođo. - Dušo ovaj hotel nije za nas. - Da pitam? – Pitaj, ali ja vidim da ću ovu noć provesti u autobusu ili na ulici. Hotel lep, velik, odmah sam shvatio da ovde ne dolaze siromašni pisci i odmah sam znao da za mene tu nema mesta. Dobro veče. - Mi bi da prenoćimo u vašem hotelu. - Može, ovde su sobe "A" kategorije, ovo je hotel visoke klase. Kod nas imate doručak, bazen, internet, i druge pogodnosti. – Mi bi samo da spavamo. Koliko sve to košta? – Samo pet hiljada i petsto. - Dušo ja nedam toliko para, pre ću da spavam u parku.

Ljubavi da platimo jer sam umoran i meni se spava i jedva čekam da legnem. - U Nišu radnici rade za hleb i vodu, a jedno spavanje toliko košta. Vidi se da si sa juga. – Ja sam Vranjanka i znam da cenim svaki dinar. – Gospodine, ima li ovde jeftiniji hotel? - Ne bih znao da vam kažem. Dušo zna i da gleda u moje sise ko kobac u pile, čudi se čovek šta će lepa dama u sitne sate sa matorcem. - Jebem ga u onu sedu jareću bradu. - Smiri se lepoto moja, do zore ćemo naći nešto. Hoćeš da razgledamo grad. – Ti si lud meni treba odmor. - I meni. Ko se igra sa mladom ženom na kraju će dobiti rogove. – Šta ti fali samnom. - Malo više pameti. – Ja sam te vratila u život, podmladila i od tebe napravila muškarca. - Bože blago meni, za koju godinu od mene će ostati samo koža i kosti. Gospođo gde ćemo? - Idemo na autobusku stanicu i tu ćemo čekati prvi autobus za Vranje. - Videćeš tvog Vranjanca. - I on je na mojim sisama odmarao oči. Ljubavi, izvol'te, klupa je tvoja, a ja odo u wc. - Dušo idemo zajedno. Mladi gospodine

koliko košta za nas dvoje? - Samo šezdeset dinara. - Vi dobro poslušajte ko zna, možda ćete jednog dana biti veliki gazda. - Ja radim. - Viste srećan čovek jer imate radno mesto. Ako vam se ne sviđa u Srbiji vi idite u drugu zemlju, možda je tamo pišanje besplatno. – Ja bi radije na onaj svet, ali je i put u raj mnogo mnogo skup. Kad volite pare mogli ste wc da očistite. - Drugi put kad dođeš pišaj ko ker ispod drveta. – Ti si neki pametan momak. Dok smo pišali besplatno imali smo veliku zemlju, radničku klasu, radna mesta, i svi smo bolje živeli. Nema više džabe ni kod babe. – Ti si iedan od onih koji vode zemlju u propast. - Mi želimo da vas naučimo da radite i živite od svog rada. - U pravu si, mi bolju vlast nismo ni zaslužili. Matori gospodine, dok tvoja generacija pije lekove i meri pritisak pre spavanja, ti u sitne sate vodaš žensku koja može ćerka da ti bude. Ljubavi da li da mu razbijem nos? - Dušo smiri se on je i meni svašta rekao. Doviđenja ljubavniče i dodji mi opet. - Jebem ti mater blesavu...

Kad imamo autobus? - Idi pitaj. - Ti me ovde čekaj. Već si stigao. – Kupio sam karte i naš autobus polazi za pet minuta. – Mi smo u Vranju za dva sata, a možda i pre. Lepa noć, nebo je išarano sa mnogo Zvezda. – Da si mene slušao sada bi bili u krevetu. - Ja sam uvek kriv. Hoćeš da kupim pivo, sendvič? - Kupi i šta hoćeš, ja odoh u autobus. Šta si ovo kupio? - Sendvič sa šunkom – probaj. - Tvrd je ko kamen i oseća se na trulež. - Baci to. - Idem da mu sve po spisku. - Nemoj da praviš probleme autobus samo što nije krenuo. Bože kad će Srbini biti pošten i kad će prestati da laže. - Danas svi lažu i varaju. Taj smrdljivi sendvič košta trista dinara. – Šta je to za jednog pisca, ti si pun ko brod. - Zato si ti samnom, jer mi je potreban blagajnik.

U autobusu toplo, čuje se tiha muzika i disanje moje dame koja spava. Ja sam počeo da pričam sam sa sobom, jer sna nema, ko da je pobegao daleko od mene. Dušo da li smo stigli? - Stigli smo u Vladičin Han. - Puno je putnika na stanici. - Naša deca vole noćni život. - Lako je njima sutra će spavati do podne. Ljubavi uskoro stižemo u Vranje, rekla sam da ćemo zoru dočekati na ulici. - Naćićemo neku klupu, ti ćeš spavati, a ja ću te čuvati da te ne pojede mrak. Najzad Vranje. - Dušo koliko je sati kad su ulice pune pešaka? – Leto je deca ne idu u školu i mogu šetati jer će posao naći kad se ja podmladim. Ovoj deci je ostalo samo da gledaju u mesec, a on se noću najbolje vidi. Ljubavi idemo do centra možda ćemo tamo nešto naći. - Govorila sam ti da spavamo u Arandelovcu i po danu da dođemo u Vranje. - Sada je kasno da se kajem. - Nećeš ti mene da slušas. Daj mi tvoju torbu. - Mogu ja. - Jedva hodaš. - Ništa nisarn jela, umor me stigao, a oči mi se same zatvaraju. Lepa gospođo vi me sačekajte ovde, a ja odoh kod Slovenca da pitam za sobu. - Požuri plašim se da budem sama na ulici.

- Trčim. Šta je bilo? - Tvoj Vranjanac koji se vratio iz Slovenije i otvorio hotel ne radi. - Kako znaš? - Na ulaznim vratima piše da sa radom počinje prvog septembra. - Baš nemamo sreće. Ljubavi šta ćemo sad? - Idemo u parkić ispred pošte i tu ćemo dočekati zoru. Ovde je lepo ima mladog sveta. – A ja mogu da gledam u nebo i brojim zvezde. - Bolje stavi tu lepu glavu u moje krilo i pokušaj da odmoriš oči. Dok je moja dama spavala ja sam gledao u nebo i brojao zvezde. Iako je prošlo tri sata mladi ne misle da idu kući i zoru dočekaju u krevetu. To je naša omladina, naša budućnost, koja vreme provodi gledajući u nebo, umesto da rade i grade svoju zemlju. Nisu deca kriva, kriv je sistem koji ne misli na svoj narod i u zemlju dovodi strane bogataše koji se još više bogate terajući naše radnike da rade deset sati za platu koja je dovoljna da se plate komunalije i porez državi. Ljubavi ti si malo spavala. - Sada ti spavaj a ja ću da te čuvam. - Ostani tu, a ja odoh da potražim neki smeštaj. - Idemo zajedno. Mirna topla noć, a nas dvoje ko dve prostitutke šetamo ulicama Vranja tražeći neki smeštaj jer nam je umor umrtvio sve mišice i samo bi nas spavanje od nekoliko sati vratilo u život. Ljubavi šta će ovaj čovek na ulici u tri sata. - Možda ga je žena isterala iz kreveta ili pati od nesаницe. - Nisam samo ja lud, ima još ludaka koji ne znaju šta će sa sobom. Gospodine, gospođo, da netražite sobu? - Tražimo ali nje nigde nema. - U ovoj ulici ima lep restoran koji izdaje sobe. - A cena? – Ne znam ja sam porodičan čovek i spavam u svom krevetu. - Ljubavi naišli smo na poštenog Vranjanca. – Mi smo takvi. - Više ne jebete. - Samo kad moramo i kad imamo koristi...

Ljubavi ler restoran - šta ako je gazda peder. - Jebaće i tebe i mene. Dobro veče gospodine – izvolite. – Mi bismo. - Imam razna pica, a za jelo i svežu mladu prasetinu. - Kasno je i za jelo i za piće. Šta onda želite? - Nama treba soba. Izvolite zamnom.

- Idemo ljubavi. - Šta kažete, soba je lepa. - I nije skupa. - A koliko treba da platimo?
- Samo pet hiljada i osamsto dinara. U tu cenu ie uračunat i doručak.

Šta kaže moja Vranjanka? - Ne to je skupo. - Onda moramo u park na klupu. - Ljudi u Vranju rade mesec dana po deset sati za bednih dvadeset hiljada, a ja za jednu noć toliko da platim. - Ljubavi ovo je kapitalizam. - Jebem ja taj kapitalizam. Gospodine jel uzimate sobu? - Idemo dušo. – Izvinjavamo se. - Hteo je da te odere, a ti mu se izvinjavaš. - Takav sam ljubavi. Dušo za sve si ti kriv. - Znam da ću uvek biti dežurni krivac. – Da si slušao svoju ženu sada bi bili u krevetu. Jadan ja što mi je trebala žena u ovim godinama. – Šta se ljutiš dođi da te poljubim. - Teško meni od tvog poljubca i tvoje ljubavi. Lepa gospođo klupa je vaša i pokušajte ponovo da spavate. - Meni se ne spava. - Onda idemo u šetnju. - U tri sata. - Tako ćemo i zoru dočekati. Dušo u ove sitne sati na ulici su samo policajci i kurve - i oni su ljudi -a misimo poštteni. - Ja neću tuđe. - Čitala sam u novinama o tvom poštenju. - Novine svašta pišu. Smem dase zakunem – da si sve što hoda na dve noge odveo u krevet. - To je bilo dok nisam sreo tebe. Sada ceš da igraš kako ti ja sviram. - Važi ljubavi - od mene ćeš dobiti rogove. - Molim te neka budu mali. Ljubavi ova velika zgrada mi liči na hotel. – To je tržišni centar. - Slabo vidim, vreme mi je da idem u krevet.

Dobro večer gospođo, jel je ovo hotel? - Ne ovo je privatna kafana. – Ima li ovde neko mesto gde se može dobiti krevet? - U blizini ima hotel koji je počeo sa radom pre mesec dana. Ja mislim da je pun jer su cene pristupačne. – Ja bi da odemo do hotela. - Jel poznajete Vranje? - Moja dama je ovde rođena i poznaje svaku kuću. Hotel je iza učiteljskog fakulteta. - Hvala gospođo. - Dušo idemo, možda ćemo ipak dočekati zoru u krevetu.

Lep hotel. - Ljubavi izvol'te. - Ja vidim nekog čoveka u šarenom šorcju. - Možda je gost ili tu radi. Ljubavi on se klata na stolici. - Spava čovek. Dobro večer. – Dušo malo jače, on te ne čuje. – Imate li sobu za spavanje. - Imamo samo apartman. – Koliko? - Pet hiljada i šesto. Ljubavi mi ko da smo došli u Pariz - idemo dušo Srbi ne znaju u kojoj zemlji žive. - Kapitalizam ljubavi. Ko ima taj živi a sirotinja neka se pati - ko jebe sirotinju ona služi da ide u rat i da glasa.

Ponovo smo se vratili u park, a moja dama nije izgovorila ni jednu jedinu reč, ali sam znao da je psovala ko kočijaš kad ga konji ne slušaju. Ljubavi ako smem - čuti neću da te slušam - ti sedi klupa je tvoja, a ja odoh da tražim - sedi dočekaćemo zoru na klupi. - Vraćam se ta deset minuta. Četiri je sata, a ja šetam ulicama grada u koji sam došao kao stranac, sa nadom da ću naci neki smeštaj. Noć polako odlazi, a ja sam počeo da pričam sam sa sobom misleći da ću tako oterati san koji pritiska moje oči. Gospodine vi ste još na ulici. -Bio sam gdes te rekli, ali je tamo cena koju može da plati samo bogati Amerikanac. Zašto su sobe u Vranju tako skupe? - Moramo i mi da zaradimo. – Pa ste odlučili meni da derete kožu. - I drugi se bune ali plaćaju. Vi ko da ste Piroćanac - i Vranjanac trinaest godina - žena vranjanka -da i više voli pare od oca i majke - mi smo takvi.

Ja imam sobe, ali su skupe. – Koliko? - Četiri hiljade i petsto. – Mi smo rod. – Ako ne tražite račun može za tri hiljade i trista. - To mogu da platim. Ja sam sa damom. - Video sam moja zemljakinja je dama ipo. - A šta meni fali? – Vi ste veći Piroćanac od nje. Nije baš tako. – Ja se šalim. - Vi čekajte ti, a mi dolazimo za deset minuta. Ljubavi budi se. - Samo što sam zaspala. - Našao sam sobe. - Koliko to košta? - Čuti ja plaćam. - Reci koliko. – Samo tri hiljade i trista dinara. - I to je skupo. Kako ti se svidja soba? – Lepa. - Ostaćemo ovde još jednu noć. – Da si mene slušao. - Ovo je tvoj grad i ti si trebala da budeš vođa puta. Dušo lepa je soba. – Drago mi je da je moja Vranjanka zadovoljna. - Ja odoh u kupatilo, a ti me čekaj. - To je bilo sve što sam čuo jer je san brzom brzinom odveo u krevet. Kada sam se probudio video sam da dama spava gola, a ja obučen ko da sam krenuo na put. Možda bih još spavao, ali me je mašna stezala oko vrata. Dobro jutro ljubavi. - Što ne budiš kad je dan ispred nas. Sramota dama spava gola. - Ako ti smeta, ti me pokri. - Prvo da te poljubim. Dok me je skidala i ljubila šta sam drugo mogao nego daje kaznim i da uživam u lepoti njenog tela. Dušo još si dobar i ne silazi. - Trudim se ali se plašim da srce ne stane. - Bolje umri kao jebač. - Biće to moja slatka smrt. Ja sada idem da se pozdravim sa familijom, a ti me čekaj na autobuskoj stanici.

- Kad se vraćaš? - Za dva sata. - Nemoj opet da kasniš. Ljubavi dva sata je davno prošlo. - Mrat me je odveo na piće. - A ja ko budala šetam od perona do perona. – Ti si moja ljubav, moje srce. – Ja sam tvoje kućence koje za parče hleba trči oko tebe. Da poljubim moju kucu - na stanici - ti si moj i božiji - Milija majstore. Ljubavi naš autobus je na četvrtom peronu – jedva čekam da zauzmem svoje sedište i do Beograda neću da se budim. - I mene je stigao umor. Ljubavi budi se stigli smo u Beograd - kad pre.....